

Een sneefoto van grote schoonheid

Piet van Grietjies spreekt van een 'Anton Pieck landschappie'. Pieck was een Nederlands kunstschilder, tekenaar, etsen en graficus. Hij is vooral bekend geworden om zijn tekeningen met levendige tafereelen uit een geïdealiseerd nostalgisch verleden en om zijn sprookjesbos in De Efteling.

Piecks werk was ook populair op geboorte- en kerstkaarten. Sinds 1984 staat in Hattem het Anton Pieck Museum.(BL)

Anton Pieck landschappie

In de nacht van twêêde Kersdag op zaaterdag 27 december 2014 wier 'k 's oches om 5 uur wakker. Ik keek naer buite en zag dat 't hêêl aareg hard snêêuwde. Ik doch bij m'n aage dat 't toch wel 'n hêêl hortie geleeje was, en ik dook weer rap in de kooi. Toe 'k weer wakker wier zag 'k dat 't nog aaltijd snêêuwde. D'r sting waainig wind en de snêêuw viel kaersrecht naer beneejene. 't Was een prachtig mooi gezicht, mor 'k mos ommiddellijk denke aan aal die mense die beroepshaaleve de weg op mosse. Gelet op 't weer mos ie d'r mor weer op rekene dat 't weer aanlaaijing zou weze tot grôôte ongelukke mè veul menselijk lêêd tò gevolleg. In de tuin zag 'k ok de gevollege van aal die snêêuw. De rhododendrons wazze nermaol twêê meter hêêg, mor nou wazze ze deur 't gewicht van de snêêuw ingezakt tot mor êêne meter. 't Lekend wel of t'r een kunstenaer aan 't waarek was gewist. Een geweldig sprooksiesachtig tafferêêl. Je waonde je aage echt in 'n Anton Pieck landschappie. Deur de veule snêêuw wazze d'r bekant gêên veugeltjies te zien. De gebruikelijke gaste bleve weg en allêên een paor mèrels en êên rôôdborsie liete d'r aage zien. 't Rôôdborsie vertôônde wel afwijkend eetgedrag. Nermaol zoekt ie ete op de grond, mor nou at ie van 't in 'n bôôm opgehange potjie veugelpindaokaes. Dat leverde wel weer mooie kieksies op. Rond de middag snêêuwde 't nog alleevel en lag t'r al 'n laog van zeker tien centimeter hêêg. De straete bij ons in de wijk wazze bekant onbegaonbaor en verschaaijene oto's wazze al vastgereje. Met hullep van buurtbeweuners mosse ze weer op pad worre gehollepe. Dà doen ze in 'n durrep temenste nog. 't Bleef mor snêêuwe en zô tege viere lag t'r al zeker vijftien centimeter. Net nae de middag zag ik nog ouwers en opa's en oma's mè klaainkaainder op 'n slee lôope,

mor ok die stopte d'r mee. 't Was nie te doen. Saome mè m'n vrouw hebbe me toch de stoute schoene, boots zegge ze hede ten daege, aangetrokke en zijn we de Rucphense en Vorensaainde haaide opgegaon. 't Was zwaer lôope, mor 't was de moeite waard. Wat 'n prachtige netuur. Aal die bôome hêemel mè snêeuw bedekt. Je mos wel op ope paoje blijve, want 'r wazze ok al hêel veul bôome onder 't gewicht van de snêeuw bezweke. Nae de wandeling óp naer de waareme huiskaomer en naegeniete van 't mooie wandeltochie. Dà netuurlijk onder 't genot van een koppie poejerseklaod mè slagrôom en 'n plaksie koek mè goeje butter. Daerbij kwamme me nog is tot de conclusie dat 't wel hêel aareg lang geleeje was dat 'r zôoveul snêeuw was gevaalle. Wà mijn betreft mag 't aalle jaere zô 'n dik pak snêeuw geve, mor dan wel graeg êên of twêê daege êêder, want drôome over 'n prachtig mooie, witte Korsemis is êên, mor d'r echt êên meemaoke is toch wel 'n hôtgepunt in je leve. Voor 2017 bleef 't bij vaalse hôp, en dus blijve we mor hoop houwe op zô 'n ouwerwetse, echte, witte Korsemis in twêêduzendenachtien.

Piet van Grietjies